

Hebt de wereld niet lief

Zingen : Ps 33 : 1 en 2

Lezen : 1 Joh. 2 : 1 t/m 17

Zingen : Ps 92 : 1, 3, 7 en 8

Zingen : Ps 118 : 8

Zingen : Ps 89 : 8

Geliefden, het Woord van God dat wij u thans willen prediken, kunt u vinden in 1 Joh. 2 en daarvan de verzen 12 tot en met 15.

Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil. Ik schrijf u, vaders! want gij hebt Hem gekend, Die van den beginne is. Ik schrijf u, jongelingen, want gij hebt den boze overwonnen. Ik schrijf u, kinderen, want gij hebt den Vader gekend.

Ik heb u geschreven, vaders, want gij hebt Hem gekend, Die van den beginne is. Ik heb u geschreven, jongelingen, want gij zijt sterk, en het Woord Gods blijft in u, en gij hebt den boze overwonnen.

Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem.

Deze tekst spreekt ons:

Ten eerste: Van de heerlijkheid van de gemeente, bestaande uit de rijkdommen voor de kinderen, die de apostel onderscheidt in vaders en jongelingen.

Ten tweede: Van een vermaning, om juist hierdoor, ziende op die rijkdommen, de wereld niet lief te hebben. Want, zegt de apostel, als je de wereld liefhebt, dan is de liefde des Vaders niet in je.

Geliefden, er zijn nogal wat slordige christenen en nog meer christenen, die maar arm leven. Met "arm", bedoel ik niet, zoals de apostel zegt; als arm, doch velen rijk makende (2Kor.6:10). Dat is een heerlijke armoede. Zulk een armoede betekent, dat je van jezelf geen verwachting hebt, maar dat je al je verwachting koestert van Gods genade; dat is een rijk leven. Arm en toch rijk. Als ik zeg: Vele christenen leven maar arm; dan bedoel ik daarmee, dat ze zo weinig leven uit de rijkdom van Gods genade. En daarmee gaat veelal een slordig leven gepaard. Slordig in het gebed en in het onderzoek van de waarheid, slordig in de overdenking van Gods genade, en dan vanzelf, ook slordig in de lofprijzing van Hem, Die immers waardig is te worden aanbeden, zolang we adem hebben.

Ons lege levenshuis moet gevuld worden met de volheid van Gods genade en daartoe spoort nu die oude in de dienst van Christus vergrijsde dienaar, de

apostel Johannes, de gemeente toe aan. Hij spreekt die gemeente aan en zegt tegen hen: "Gemeente, dat is uw staat". Dit hebt u van God verkregen. Zult u dan nog langer in de wereld leven? Zult u dan in plaats van, overeenkomstig uw hoge bestemming te leven, leven als de kinderen van deze wereld; die als mollen in de aarde wroeten en daar hun levensbestemming in vinden?

Op deze wijze, trekt hij het hart van de christenen naar Christus heen. Adeldom verplicht om overeenkomstig hun "staat voor God" te leven. Er is geen krachtiger stimulans op de weg der heiligmaking, dan de prediking van de vrije genade door het bloed van de Heere Jezus Christus.

Het kàn niet zijn, zegt onze Catechismus, dat degene, die losgekocht is van de zonde, lust zal hebben in de zonde. Dat kan niet! Zo iemand zàl goede vruchten voortbrengen. En dat wil de apostel nu op deze wijze leren. Hij wekt de gemeente op, om het voorrecht, de heerlijkheid, de rijkdom door God hen geschonken, te gedenken. En daarmee wekt hij natuurlijk ook ons op. Daarin is Johannes een goed pedagoog. Zo heeft de apostel Johannes, als een wijs man, wijs geworden in de dienst van God, als een goed pedagoog ook deze woorden gebruikt om de gemeente te leiden in het effen spoor der gerechtigheid.

Hij doet dat, daar hij veel levenswijsheid heeft opgedaan als volgt: Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil. En even verder: u ziet hier twee parallellen in de tekst; want hij schrijft aan de "kinderkens" en even later wéér aan de "kinderkens", hij schrijft aan de "vaders", en even later wéér aan de "vaders", hij schrijft aan de "jongelingen" en even later wéér aan de "jongelingen". En bij de eerste keer zegt hij: Ik schrijf u; en de tweede keer zegt hij: Ik heb u geschreven. Behalve bij de kinderkens gebruikt hij precies tweemaal hetzelfde woord "ik schrijf u". De tweede keer heeft hij hetzelfde bedoeld, dat blijkt uit het verband van de tekst hetgeen hij ook aan de vaders en jongelingen schreef.

Je mag het dus ook zo lezen: Ik schrijf u en ik heb u geschreven. Dat herhaalt hij omdat hij hiermee als het ware aan de gemeente wil zeggen: Dit is vast en zeker. Ik, in mijn ouderdom, vergrijsd in de dienst van God, beproefd in het leven der genade; ik schrijf het u en ik heb het u geschreven. En ik blijf het u schrijven en ik heb niets anders te schrijven. Hier zegt hij als het ware hetzelfde, als wat Paulus zegt in 1 Kor 2:2 : Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd. Dat zegt Johannes hier ook.

In de eerste plaats moeten we er op letten, wat de apostel hier bedoelt, met kinderen, vaders, en jongelingen. Bedoelt hij daarmee de kinderen in de genade, de vaders in de genade en de jongelingen in de genade? Dan zou die volgorde erg vreemd zijn. Dan zou het veel logischer geweest zijn als hij geschreven had, ik schrijf u, kinderkens, ik schrijf u, jongelingen, ik schrijf u, vaders. Maar hij zet de vaders tussen de kinderen en de jongelingen in. Nee, zó moet u het dus niet lezen!

Als u het geheel van de brieven van Johannes leest, dan weet u, dat hij met

dat woord "kinderkens" de gehele gemeente bedoelt. Zo staat het bijvoorbeeld ook in het éérste vers: Mijne kinderkens, ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt. En in het achttiende vers: Kinderkens, het is de laatste ure. En in het achtentwintigste vers: En nu, kinderkens, blijft in Hem; opdat, wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben, en wij van Hem niet beschaamd gemaakt worden in Zijn toekomst.

Dus u moet het zó zien: als Johannes hier in deze tekst zegt: Ik schrijf u kinderkens, dan bedoelt hij daarmee de gehele gemeente, groot en klein. Zowel de ver gevorderden als de pas beginnenden, die noemt hij samen "kinderkens". Dat mag Johannes doen. Johannes is dan een oude dienstknecht van God, die daar als een beproefde Godsgezant zijn geliefde gemeente vóór hem ziet en die in vaderlijk mededogen, bewogen door de barmhartigheid van Christus, zegt: Mijne kinderkens. Uit de mond van zo'n oude dienstknecht van God; spreekt daar de liefde uit, de bewogenheid, het vaderlijk mededogen.

En dan in de tweede plaats gaat hij de gemeente onderscheiden in "vaders" en "jongelingen". Hij bedoelt hier met "vaders" hen die sterk zijn in het geloof; we zouden ook kunnen zeggen, de "geoefenden in de waarheid" en met de "jongelingen" de pas aankomenden, diegenen die zich kortgeleden aan de Heere hebben overgegeven: die pas in de strijd gekomen zijn. Hij onderscheidt dan in de gemeente "vaders" en "jongelingen".

Hij zegt in het eerste gedeelte van de tekst: Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil. En aan het eind van vers 13: Ik schrijf u, kinderen, want gij hebt den Vader gekend. Dus eerst schrijft hij aan de gehele gemeente: De zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil en daaraan verbindt hij in het tweede gedeelte; Ik schrijf u, kinderen, want gij hebt den Vader gekend. Dat is dus het vaste fundament en de centrale waarheid waarom het gaat.

Het ging in de dagen van Johannes, net als in onze dagen, om de grote vraag: Is Jezus de Christus, Ja of Nee. Is Hij de Zoon van God, waarachtig mens geworden, heeft Hij geleden en is Hij gestorven om onze zonden? Is dat waar of niet waar? Zo, neen, dan staan we voor onszelf, dan moeten we zelf onze zonden verzoenen, en dan moeten we door de verbetering van ons leven ons aangenaam maken bij God.

Er waren ook allerlei dwalingen de gemeente van Christus binnengedrongen. Zo waren er mensen in de gemeente ingedrongen, die zeiden: Jezus Christus is niet in het vlees gekomen, het was maar een schijnlichaam. Hij heeft niet echt geleden; het was maar bij wijze van spreken en dan zegt Johannes: als je dat loochent, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, dan heb je den Vader nooit gekend. En dan heb je het eeuwige leven niet, dan ben je nog een kind der wereld. Dan doe je, wat de antichrist je voorgezegd heeft; want, zegt hij, dat is de leer van de antichrist, dat Jezus Christus niet in het vlees gekomen is, en daaruit kwam een antinomiaanse gezindheid voort. Zij immers leerden, als je ziel maar aan God verbonden is, als je met je hart maar aan God verbonden bent, wat je dan ook met het lichaam doet, dat betekent niets, dan kun je

verder niet meer zondigen.

Daarentegen zegt Johannes: als je je broeder haat, dan ben je in de duisternis en ben je niet in het leven overgegaan. Dan ken je Christus niet en je kent God niet als je Vader. Dan leef je nog in de duisternis, wat je ook van jezelf wil zeggen. En hoe hoog je ook op mag geven over het geloof, Johannes zegt in vers 11: maar die zijn broeder haat, is in de duisternis en wandelt in de duisternis. Dan leef je puur werelds! Dat kan niet samengaan met het geloof in de Heere Jezus Christus.

Dat waren de dwalingen, die ook in zijn dagen reeds te bestrijden waren en ach we behoeven niet ver te zoeken om ook die verwording van het geestelijk leven onder ons te vinden. Dat is de verwereldlijking van de kerk. Deze verwereldlijking van de kerk begint dan, wanneer we de band met God kwijtraken; wanneer de gemeenschap met God niet meer beoefend wordt. Wanneer het kruis van Christus niet centraal staat in ons leven, dan komen daar allerlei onheilen uit voort. Dat antinomiaanse leven, die scheiding tussen natuur en genade, dat haten en dat twistziek zijn ten opzichte van elkaar, dat komt allemaal hieruit voort, dat we niet beseffen, wat Johannes als de centrale waarheid van de gemeente stelt: Kinderkens, de zonden zijn u vergeven, om Zijns Naams wil, en in het eind van het dertiende vers: Want gij hebt den Vader gekend.

Hoort u het, geliefde gelovigen? Johannes zegt, tot àl de leden der gemeente: Uwe zonden zijn u vergeven en gij hebt den Vader gekend. Dat zegt hij tot àl de leden. Hij spreekt die kinderkens als de leden van de gemeente aan. Natuurlijk de wedergeboren leden der gemeente. Dat zult u vanzelf wel begrijpen. Want, die onwedergeboren zijn, hebben geen deel en lot in het koninkrijk Gods; zij hebben geen kennis aan de vergeving der zonden. Maar voor al de wedergeboren leden der gemeente geldt: Zowel de kleinste als de verst gevorderde; uw zonden zijn u vergeven. Toen u voor het éérsst geloofde, toen u in het verlaten van uw eigengerechtigheid, wenende en schreiende uw lege hand naar God uitstreckte; toen het Woord des levens voor u geopend werd en de beloftenissen van het evangelie, die allen in Christus Ja en Amen zijn, uw ziel vertroostten in uw gewezen, toen hebt u een toegang gekregen tot God. Is het niet waar? Toen zijn er tijden in uw leven gekomen, dat u een vrijmoedige toegang had tot God. En wat is dat anders, dan door het Vaderlijk mededogen? Wat is dat anders, dan door de kennis van die God, Die door de zonden uw rechter geworden is, maar Die in Christus Jezus uw Vader wil zijn? Waardoor heeft u anders zo'n vrijmoedige toegang tot Zijn troon verkregen? U besepte, dat God heilig was; u besepte, dat u vol zonden en ongerechtigheid was, van uw geboorte af en toch naderde u tot God en u stelde u met heel uw leven in de hand van God. Dat is het tweede kenmerk, dat God uw Vader geworden is.

Kinderkens, dat God uw Vader geworden is, kwam hierin uit, dat u uw ziel kinderlijk neergelegd hebt op Zijn Goddelijke voorzienigheid. Dat u het roer van uw levensschip in Zijn hand gaf en zei: Heere, hier is mijn leven, hier zijn

mijn handen, hier zijn mijn voeten, hier is mijn verstand, hier is mijn wil, hier is mijn hart, neem het en buig het naar Uw wil, doe wat goed is in Uw ogen. Kent u dat in uw leven? Dat is de vrucht van de arbeid van de Heilige Geest. Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven, om Zijns Naams wil. Hoort u het goed, om Zijns Naams wil, dat is om Jezus' Naam en de Naam van Jezus drukt het wezen van Jezus uit, zoals de Naam van God het wezen van God uitdrukt. Als hier staat: om Zijns Naams wil, dan betekent dat, omdat Hij Jezus Christus heet en is. Dus je mag ook zeggen: Om Zijn kruis, om Zijn gerechtigheid, om Zijn arbeid, om Zijn lijden, om Zijn dood, om Zijns Naams wil zijn u de zonden vergeven. Ach, gelooft u niet dat veel duisternis, veel wereldzin hieruit voortkomt, dat ons niet duidelijk het voorrecht voor ogen staat hetgeen God ons geschonken heeft? Gelooft u niet, dat juist het ongeloof ons zo moedeloos maakt in de weg der heiligmaking. Juist dat niet zien, dat God ons de zonden vergeven heeft; dat niet durven, dat niet kunnen, en ten diepste dat niet willen aanvaarden, dat de gerechtigheid van Christus zó volmaakt is, dat ik, wanneer ik in God geloof, als een arm, in mezelf verloren en ongelukkige zondaar, dat dat geloof het rechtvaardigmakend geloof is en dat ik dan begrepen ben onder de prediking van de Heere door de mond van Johannes, kinderkens ik schrijf u, want uw zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil.

Ik schrijf u kinderkens, want gij hebt den Vader gekend. Er is geen kind van God, of hij kent iets van dat Vaderlijk mededogen, van die Vaderlijke barmhartigheid. Ik hoor het een oude prediker nog zeggen: "Een slecht kind, dat nooit eens naar huis verlangt". Dat is waar, dat is er reeds in het leven van het kleinste kind in de genade. Als de Heere ons genade gaat bewijzen, dan gaan we naar huis verlangen. Soms juist aan het begin van het geestelijke leven, kunnen we zo naar huis verlangen, dat we zeggen: O God zal het nog lang duren op de wereld? Wanneer komt die dag dat ik bij u zal wezen en zien Uw aanschijn geprezen? Dan kan die tijd der eerste liefde zo sterk zijn, dat, al hebben we nog geen duidelijk besef van het "hoe" van onze zaligheid en al zien we nog niet helder en klaar het kruis van Christus, als het fundament van onze zaligheid, dat er toch zulk een liefde van God in het hart is uitgestort, dat we over alle bergen en door alle dalen heen de Heere de hand reiken en zeggen: Zie ik kom tot U, ja Heere ik kom, trek me en ik zal U nalopen.

Welnu dat is door dat Vaderlijk mededogen. Daarin hebben we iets van 's Vaders gunst leren kennen. Dat schrijft hij dus aan héél de gemeente. Dan deelt hij die gemeente in twee groepen, vaders en jongelingen, en zegt: Ik schrijf u, "vaders", want gij hebt Hem gekend, Die van den beginne is: En in het tweede deel: Ik heb u geschreven, vaders, want gij hebt Hem gekend, Die van den beginne is. Dus precies dezelfde woorden. Alleen de ene keer zegt hij: Ik schrijf u, en in het vervolg zegt hij: Ik heb u geschreven. Dit behoeven wij hier niet zo op te vatten, alsof Johannes dat vroeger geschreven had; Neen, het is, zoals wij ook wel eens in een brief schrijven: Nu, en ik heb u geschreven, dat ik, en dan zijn we nog aan het schrijven. Zo moet u het hier

ook zien. Johannes zegt: Ik schrijf u en in diezelfde brief zegt hij: Ik heb u geschreven. En dan zegt hij hier tegen de vaders precies hetzelfde, dan zegt hij: Want gij hebt Hem gekend, Die van den beginne is. Is dat nu zo troostvol? Jazeker, want het is de vaders eigen, de vaders in het geloof namelijk, eigen, om door te dringen tot het welbehagen Gods. Waar onbekeerde mensen vijandig tegen zijn en waar beginnende christenen soms niet over durven spreken, dat is voor de vaders in Christus het fundament. Namelijk, het eeuwige welbehagen van God. De soevereine verkiezing van God in Christus tot eeuwige zaligheid. De vaders in het geloof, geoefend in de strijd, die zich krachteloos wisten, en hun kracht alleen van God gekregen hebben en daaruit geleefd hebben.

Hun zwanezang is: Niet ons o Heer', niet ons, maar Uw Naam alleen geef eeuwig de ere. Ja, daarmee begint Johannes in het evangelie: In den beginne, zegt hij, was het Woord en het Woord was bij God het Woord was God, dit was in den beginne bij God. Daar leidt hij de vaders toe op, hij zegt: Vaders, u hebt Hem gekend, Die van den beginne is! Met andere woorden, laat u door geen valse leer van dit fundament afbrengen. U leeft uit het welbehagen Gods, wat geopenbaard is in de Heere Jezus Christus. Geliefden, wat is dat een hechte grond. Wat willen we de gunst van God dikwijls afmeten bij hetgeen we van de genade ervaren, in plaats van in onze duisternis ons toe te betrouwen aan het Woord van Gods beloften. Nee geliefde christenen, zo kunnen we ons pad niet recht houden en zo kunnen we niet tot eer van God leven. Zo komt de wereld steeds meer ons hart en ons huis binnen. Maar dan pas, als we leven bij dat onveranderlijke en eeuwige welbehagen Gods, dan hebben we kracht om de dwalingen te weerstaan. Als het in ons leven is, zoals het was in het leven van de Heere Jezus, waarvan staat geschreven: al had Hij geen brood om te eten en geen slokje water om te drinken; want Hij was veertig dagen in de woestijn en Hem hongerde ten laatste en de duivel zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, zeg tot dezen steen, dat hij brood worde. En Jezus antwoordde hem, zeggende: Er is geschreven, dat de mens bij brood alleen niet zal leven, maar bij alle woord Gods. Zo hield Hij zich vast aan het Woord.

Nu, geliefden, daarin moeten we volgelingen van Christus zijn. Wij moeten geen mensen zijn, die het alleen maar geloven, wanneer we het eens hartelijk gevoelen. O, dat is fijn hoor en ik ben met u dankbaar, wanneer de Heere het gevoel van Zijn genade ons in rijke mate schenkt en ik wil u eerlijk wel zeggen: Ik kan er ook niet buiten, want ik sterf buiten het gevoel van Gods vriendelijke gunst, maar ik weet tóch, dat mijn zaligheid niet aan mijn gevoel hangt en ik weet, dat er vaster grond is, dan het gevoel van Gods genade, hoezeer ik er ook prijs op stel. Want we hebben het profetische Woord dat zeer vast is en gij doet wel, als gij daarop acht geeft, en we hebben de verkondiging van Gods eeuwig raadsbesluit, dat niet wankelen zal, zelfs niet door mijn zonden. Want, die Hij lief gehad heeft, die heeft Hij lief gehad tot het einde. En wanneer we ons daarop gronden en daarop het anker van onze

hoop uitwerpen, zie dan moet de wereld sterven. Dan ontvangen we de kracht om alle listige aanslagen van de vijand af te slaan. Dan zeggen we met Jezus: O Vader als het dan Uw welbehagen is, dan liever met U nog veertig dagen in de woestijn, zonder brood en zonder drinken, maar de knieval voor de duivel, voor de wereld, voor de zonden, dat nooit! Dan staan we sterk en daarmee dus leert de apostel Johannes de gemeente om staande te blijven.

Ik schrijf u, vaders, want gij hebt Hem gekend, Die van den beginne is. En dat herhaalt hij; die vaders hebben als het ware geen nieuwe waarheid nodig. Er is geen hogere waarheid, Johannes behoeft het voor die vaders niet aan te vullen. Er is voor ons geen hogere waarheid, dan het fundament door God in Sion gelegd. Dat Hij van den beginne is en naar Zijn welbehagen Zijn Zoon in de wereld gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden, dat is onze hoogste wetenschap. Dat is onze enige blijdschap, beiden in leven en sterven. Dat is ons vaste fundament nu en in het uur van onze dood. Er zouden wel eens andere mensen door God tot "vaders" bestempeld kunnen worden, dan wij zouden doen.

Ik schrijf u, vaders, want gij hebt Hem gekend, Die van den beginne is. Ik schrijf u, jongelingen, want gij hebt den boze overwonnen. En dan even verder in het tweede gedeelte; Ik heb u geschreven jongelingen want gij zijt sterk en het Woord Gods blijft in u, en gij hebt den boze overwonnen. Hier ook twee keer hetzelfde, maar in deze tweede keer toch ook nog een belangrijke aanvulling; niet zonder betekenis natuurlijk. Hij schrijft hier aan de "jongelingen", dat zijn degenen, heb ik zojuist gezegd, die pas in de strijd komen, die pas de goede keus gedaan hebben, die pas getrokken zijn door de koorden van Gods eeuwige ontferming. Die gekomen zijn om de Heere te mogen dienen, om van genade te mogen leven. En dan schrijft hij aan die jongelingen, gij hebt den boze overwonnen. Mag je dat nu aan een jongen christen schrijven? Mag je nu iemand, die pas in de strijd gekomen is zeggen: Ik schrijf u, gij zijt sterk, gij hebt den boze overwonnen. Mag dat? Zijn jonge mensen niet van nature hoogmoedig, dwalen we vaak niet op vele punten aan het begin van de weg des levens? Moet je nu zomaar tegen die jongen christenen zeggen: Gij hebt den boze overwonnen. Terwijl de oude nog moet zeggen: Ach, niet dat ik het alreeds verkregen heb of alreeds volmaakt ben, is dat dan zo? Johannes hij heeft het goed gezegd, het kan ook niet anders, want het is het Woord van God; hij is hierin gedreven door de Heilige Geest. God heeft ons leven niet veranderd door alleen ellenlange brieven aan ons te schrijven, hoe ellendig het hier van binnen was. Maar Hij heeft ons laten zien, wie Hij was tegenover onze ellende. En toen zijn we gaan wenen, toen hebben we gezegd: O God, dat ik het zo lang tegen u uitgehouden heb, tegen zulk een God. Toen zijn we verbroken van hart geworden. Welnu, dat doet Johannes hier ook, hij zegt: Jongelingen, gij hebt den boze overwonnen. Waarin hebben ze dan de boze overwonnen? Wel, kan het niet vaak een grote strijd zijn juist in je jeugd om voor de Heere en Zijn dienst te kiezen? Als we misschien vrienden en vriendinnen hebben in de wereld, als de wereld voor

ons openbloeit. Kan het dan niet een machtige strijd zijn, juist in de jeugd, om, wanneer we onder de overtuiging komen door het Woord van God; dat alles voor schade en drek te houden en het smalle pad des levens achter Jezus te kiezen. De Heere aan te kleven, is dat niet een machtige overwinning in ons leven, wanneer we vrienden en vriendinnen vaarwel zeggen, om Gods wil te doen en met het arme volk van God te schuilen in de schuilplaats van de Allerhoogste? Is dat niet de grote overwinning? Johannes zegt in het tweede gedeelte: Want gij zijt sterk! Ja, de jeugd des geloofs is sterk; zie het maar in David, als hij zich als een jongeling bij zijn broeders bevindt, bij Saul en bij Jonathan en bij al die dappere helden; dan is hij daar als een jongeling, die nauw luistert aan het hart des Heeren, dan zegt hij: Wat, zal die Filistijn onze God vloeken, zal hij de slagorde van de levende God van Israël honen? En dan gaat hij met zijn slinger en met vijf stenen die brallende reus tegemoet, die op hem af komt. Dan zegt hij: gij komt tot mij met een zwaard en spies, maar ik kom tot u in de Naam van de Heere, de God van de slagorde van Israël, Dien gij gehoond hebt. En dan velt hij hem neer, in de kracht van het geloof. Waren het niet de jongelingen in Babel, die tegen de koning zeiden: Onze God, o koning, Die is machtig om ons te verlossen uit de oven des brandende vuurs. En zo niet, we zullen uwe goden niet eren, noch het gouden beeld aanbidden (Dan. 3:18). Is dat niet den boze overwonnen te hebben; zo ook om met Jozua te zeggen: Zou een man als ik vlieden? Dat is de kracht van het geloof, dat heeft niets te maken met hoogmoed, dat heeft niets te maken met grootspraak. Dat is de kracht des geloofs. Zo staan we dan in de kracht van Hem, Die ons door Hem meer dan overwinnaars maakt; door de Heere Jezus Christus.

Daarom voegt de apostel er ook aan toe: Ik heb u geschreven jongelingen, want gij zijt sterk, en het Woord Gods blijft in u. Waardoor zijn de jongelingen sterk? Waardoor kunnen we in de Heere kloeke daden doen? Omdat het Woord Gods in ons blijft; want als we niet op het Woord Gods zien, dan zijn we net als Simson zonder haren. Dan vermogen we niets. Maar als het Woord Gods bij ons blijft. Als dat Woord de lamp voor onze voet is en een licht op ons pad, dan zijn we sterk.

O, velen klagen, dat ze in duisternis wandelen, dat ze weinig gemeenschap met God hebben; maar ach, een ieder klage, vanwege het verlaten van het Woord van God. Kom, zeg het eens, beijvert u zich wel om in dat Woord te lezen? Hoeveel tijd besteedt u per week bij het geopende Woord van God? Want sterk zijn, komt alleen voort uit de gemeenschap met het Woord. Datheen zingt:

Zo wij sterk zijn, daarvan hebt Gij alleen de eer,
vermogen wij ook iets, zulks alles komt o Heer'
van Uw goedheid, die ons bescherming is bevonden,
Is het, dat we benauwd zijn, nu of 't enige stonde,
Gij o Heilige God Israels, hoog verheven
zijt ons Koning tot wie we ons ganselijk begeven.

Of zoals wij het nu willen zingen uit Psalm 118 : 8

Gods rechterhand is hoog verheven;
Des Heeren sterke rechterhand
Doet door haar daân de wereld beven,
Houdt door haar kracht Gods volk in stand.
Ik zal door 's vijands zwaard niet sterven,
Maar leven en des Heeren daân,
Waardoor wij zoveel heil verwerven,
Elk, tot Zijn eer, doen gadeslaan.

En dan zegt de apostel tot slot in het 15e vers: Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is, zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem. Eerst heeft hij dus de rijkdommen van de gemeente genoemd, en daarna wijst hij de gemeente op haar roeping. Dat is de goede volgorde; zo alleen kan het functioneren. Johannes zegt: Gemeente, tot die adeldom heeft God u geroepen. Bent u dan nu niet aan Zijn genade verplicht, de wereld niet lief te hebben, noch hetgeen in de wereld is. Begrijpt u? Want als we het omkeren, dan krijg je een "wettisch christendom". Wanneer we zeggen, dat de mensen de wereld moeten verzaken, zonder dat daarbij gewezen wordt op de genade, die God de gemeente gegeven heeft, dan werkt dat alleen een wettische bekering; zo het nog een bekering uitwerkt. Dan krijg je mensen, die hebben dit niet gedaan en dat niet gedaan, en dit wel en dat wel en wat ze nog doen? Maar geliefden, ze doen het niet uit een nieuw hart, ze doen het niet uit liefde van den Vader tot den Vader. En dan zijn al die werken ijdel en nutteloos. Niet, dat u niet onder de verplichting van deze roeping blijft, ook al hebt u geen genade van God ontvangen. Niet, dat u niet onder de verplichting en onder het gebod blijft, om de wereld niet lief te hebben. Want uw onmacht, maakt Gods gebod niet teniet. God gaat niet van Zijn eis af, omdat u het niet kunt. Want uit de wet zult u nooit enige kracht verkrijgen om God te dienen. Nooit. De wet zal uw hart nooit opwekken om de Heere te dienen. De wet kan alleen maar aanwijzen wat je doen moet. De wet stelt je voor je plicht. De wet laat je zien, wat God van je eist. Wat de wet wel kan: dat is vervloeken, veroordelen en verdoemen. Dat kan de wet wel. Maar alleen het evangelie van God, alleen de liefde van God geneest.

Daarom zegt die oude vertrouwde en beproefde dienstknecht van God: Kinderkens, vaders, jongelingen, groten en kleinen: Hebt de wereld niet lief. Ziet toch de rijkdom, de adeldom, waartoe u van God verkoren bent en hebt dan de wereld toch niet lief. Wat bedoelt hij hier met dat woord "wereld". Hier bedoelt hij niet de zonde in de wereld, want dan zouden we vallen onder het zesde vers uit het eerste hoofdstuk: Waar de apostel zegt: Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben, en wij in duisternis wandelen, zo liegen wij, en doen de waarheid niet. Als we hier zouden denken, dat de

christenen de "zonden in de wereld" nog liefhebben, dan zou voor ons gelden: dat we nog in de duisternis leven. Daar gaat het dus niet over. Als hij spreekt: Hebt de wereld niet lief, dan gaat het niet over "de zonden van de wereld", maar dan gaat het over "de wereld", als zodanig. De wereld, met haar schatten, met haar rijkdommen, met haar voorrechten, de wereld niet alleen in geld en huis en auto en kleren en noem maar op, wat van de wereld is; maar ook in de eer van deze wereld, in de relaties, die je in deze wereld kunt leggen, waardoor je de gevierde man of de gevierde vrouw bent, je positie en je waardigheid in deze wereld, dus dingen die op zichzelf niet zondig behoeven te zijn. God kan je ook rijk gemaakt hebben in deze wereld. En dan is die rijkdom op zichzelf geen zonde, wanneer God je op een bepaalde plaats in deze wereld plaatst; een hoge post, waar veel eer aan verbonden is, dan heeft God je daar geplaatst, dan is dat op zichzelf geen zonde. Maar als de apostel zegt: Hebt de wereld niet lief, dan bedoelt hij, hebt die wereld, ook die geoorloofde wereld niet lief boven God, in de plaats van God. Het is waar, God heeft de wereld ook lief; Hij heeft de wereld zo lief gehad, dat Hij Zijn eengeboren Zoon gezonden heeft. God heeft die wereld lief, om haar te herstellen. Zodat straks die "nieuwe wereld" weer baden zal in de lichtglans van Gods gerechtigheid, waarop Gods uitverkoren kinderen met hun zaad voor eeuwig mogen wandelen. God heeft die wereld lief, om haar weer te heiligen, om haar weer aan de hemel gelijk te maken. Maar dit is het droevige van ons zondig leven, dat wij ons doel missen en als we nu de wereld lief krijgen ten koste van de liefde van God, dan doen we dezelfde keus, die Eva deed in het Paradijs. Zij zag die boom en ze zag de vrucht van die boom en ze zag, dat het een boom was, die er goed uitzag, welks vrucht bekwaam was om verstandig te maken. En toen heeft ze van die vrucht genomen en gegeten en ook aan haar man gegeven, en daardoor is Adam, als verbondshoofd van God afgefallen. De begeerlijkheid der ogen heeft hen verleid en die grootsheid des levens, waartoe ze komen wilden, heeft hen in de dood neergedrukt.

O, er zijn veel dingen, waarvan een mens op zichzelf niet zeggen kan: dat is zonde, waar je om Gods wil afstand van moet doen. Omdat je zegt: O God, dat beschadigt mijn ziel. Dat neemt mijn leven weg. Ik kan geen adem meer halen in de gemeenschap met God. Ik ben gekluisterd aan het stof. Ik ben een dienstknecht van het stof, en o God, dat wil ik niet. Ik wil voor God leven, ik wil in vrijheid leven. Liever: arm en ellendig, en daarom hebben vele christenen, de weg achter Christus verkozen; liever in armoe, liever onteerd dan geëerd, dan in de rijkdom van deze wereld te dolen en je ziel te laten doodhongereren. Dat is de ellende van "het leven in deze wereld". Dat is ook de moeilijkheid, in het beantwoorden van de vragen, wanneer er mensen komen, die zeggen: Mag ik nu dit niet en mag ik nu dat niet, dat is toch op zichzelf geen zonde? O neen, er zijn zoveel dingen, die op zichzelf geen zonde zijn, maar als ze de liefde van ons hart hebben, dan zegt de apostel; dan kan de liefde des Vaders niet in ons wonen. We moeten in dit leven in deze gebroken, zondige wereld een keus doen. En dan zijn er veel dingen waar we

om Gods wil afstand van doen, ook al is er op zichzelf wel wat goeds van te zeggen.

We moeten geen grensbewoners willen worden. We moeten geen twee heren willen dienen. We moeten niet proberen hoever we met de wereld meekunnen, maar we moeten om Gods wil vrije kinderen zijn, om voor Hem te leven. Dat is de echte vrijheid der kinderen Gods. Dan durven we ons beperkingen op te leggen om Christus' wil. Dan durven en zullen we "nee" zeggen tegen de eer en het behagen van deze wereld, om te leven naar het welbehagen Gods. Dan worden we waarlijk vrij. Hebt deze wereld niet lief, noch hetgeen in deze wereld is. En wat is er in deze wereld? De begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen. En dan behoef je nog niet eens te denken aan de zondige begeerlijkheid, denk alleen maar aan die dingen die op zichzelf geoorloofd zijn; Gods woord spreekt ook over de grootsheid des levens. Soms ook die grootsheid, waar je van God in geplaatst wordt, maar als je die grootsheid des levens en die begeerlijkheid des vleses en die begeerlijkheid der ogen liefhebt boven God, los van God, in de plaats van God, dan staat er: Dan is het niet uit den Vader, maar is het uit de wereld. En de wereld gaat voorbij, met die begeerlijkheid des vleses, der ogen, en die grootsheid des levens. Maar die de wil van God doet, die blijft in der eeuwigheid.

Zo heeft de apostel Paulus ons de rijkdom van de gemeente voorgesteld, en ons, ziende op die rijkdom, ook vermaand de wereld niet lief te hebben, met hetgeen in de wereld is.

Kom, ik wil bij jullie beginnen, jongens en meisjes; kinderen die in de jeugd van je leven geroepen wordt den Heere te vrezen, wat is jullie keus vanmorgen, aan welke kant sta je. Hier staat die andere Elia in Johannes, die zegt: Kiest heden, wie gij dienen zult: Is de Heere God, dient Hem, en is het Baäl, volgt hem na (1Kon.18:21). Maar weet voorzeker, dat je met die koning Baäl eenmaal zult omkomen. Zeg je: Ik weet niet aan welke kant of ik sta? Ik vraag wel eens op de Catechisatie: als jij nu sterft, waar zal je dan naar toe gaan? Wat denk jij? Dan zitten ze nogal eens een beetje verlegen te kijken, met zo'n geweldige vraag en dan zeggen ze: Ja, dat weet ik niet. Maar dat mag je antwoord niet zijn jongens en meisjes. Als ik je vraag, als je nu uit dit leven scheiden moet, waar zou je dan heengaan? Dan mag het antwoord niet zijn: Dat weet ik niet. Dan moet je weten, dat je een schuilplaats hebt. Je kunt vandaag nog moeten sterven, want er is maar één schrede tussen ons en de dood.

Het leven is maar een damp en als je dan de wereld liefgehad hebt, tot aan je twaalfde, tot aan je zestiende, tot aan je twintigste jaar; de wereld liefgehad, de geoorloofde dingen van deze wereld, ik spreek nog niet eens over de zonden van deze wereld, maar de geoorloofde dingen in plaats van de liefde tot God. Ja, dan ben je niet uit den Vader, maar dan ben je uit de wereld en de wereld gaat voorbij, met al wat erin is. Soms terwijl je leeft al. Hoeveel zijn er niet, die geen meerder voordeel van hun bezit hebben, dan alleen dat ze af en

toe eens kunnen graaien in hun geld en af en toe eens af kunnen lezen op hun bankrekening, hoe rijk ze wel zijn; die geen enkel ander genot van hun geld en van hun goed hebben, dan dat ze met hun blinde ogen zien, hoe het getal vermeerderd is. Arme, blinde, dwaze mensen met het talent, dat in een zweetdoek verborgen ligt, in plaats dat u uw geld en goed gebruikt in de dienst van de Heere. In plaats dat u het koninkrijk Gods tracht te bouwen met de gaven, die God u geeft: zit u op uw bezittingen als een gierigaard op zijn geld. Straks is uw geld met u ten verderve! Misschien voordat u sterft, want het is niet onmogelijk, de Bijbel kent er voorbeelden van, van mensen, die de ene dag schatrijk waren en de andere dag straatarm. En als je dan niet meer gehad hebt dan het goed van deze wereld, dan is de liefde des Vaders niet in je. En als de liefde des Vaders niet in je is, dan kom je ook nooit tot de kennis van Christus. En wie Christus niet kent, die heeft geen leven, dan dien je nog onder een andere koning; dan is die ander nog je vader, waar Jezus van zegt: De vorst der duisternis, de boze en wat is dat erg. Hij zegt wel, dat hij voor je zorgen zal, dat hij voor je promotie zorgen zal en voor je eer zorgen zal, maar hij is een mensenmoorder van den beginne. Hij is in de waarheid niet staande gebleven, want geen waarheid is in hem. Denk erom hij liegt het hoor. Wanneer de duivel zegt, dat je bij hem toch een goed leven kunt hebben, dan liegt hij het. Hij is bezig je te vermoorden. Hij vermoordt je ziel en hij vermoordt je lichaam, hij vermoordt je op zulk een wijze, dat je geen oor meer hebt voor de waarheid. Zodat je hart alleen maar openstaat voor de dingen van deze wereld, zondig of niet zondig. En dan lig je straks op je sterven en dan moet je ook de wereld verliezen. Dat is verschrikkelijk!

Want, geliefden, zou je nu maar eeuwig op deze wereld kunnen blijven leven, zo met je koetje en je kalfje en je huisje en je autootje en je vriendje en je vriendinnetje, dan ging het nog wel, maar je moet straks alles verliezen; ook de wereld, je vrienden, je man, je vrouw, je kindertjes, waar je nu van zegt: Als ik geen vrouw had of als ik geen vriend had, dan zou ik er wel anders over denken. O, om Gods wil, voor de zaligheid van je ziel, breek ermee, voordat God je breekt. Want straks moet je er toch mee breken en als je er dan zelf niet mee gebroken hebt, dan zal God breken. En dan zink je weg in die plaats, waar de verdoemden roepen: o had ik, o had ik de tijd der genade besteed om God te zoeken; had ik het Woord van God geloofd. Daarom vlied deze tegenwoordige boze wereld, voordat het te laat is. Ik bid je, wees geen grensbewoner, leef niet zo goed mogelijk met de wereld mee. Zoekt éérst het koninkrijk Gods, je zult er nooit spijt van hebben. Zoekt het op je knieën, zoekt het biddend, zoekt het bij je geopende Bijbeltje.

Ach, kindertjes het was misschien een beetje een moeilijke preek; ik heb het begrepen en er aan gedacht toen ik er aan begon, maar ik vond dit "gebod der liefde" toch zo mooi om het vanmorgen te mogen prediken en daarom koos ik deze tekst.

Als je dan dit maar mee naar huis neemt: zó kan je niet sterven, onthoudt dit dan; zoekt dan de Heere, want Hij heeft ook voor jullie vanmorgen een

boodschap. En dat is deze boodschap: Die Mij vroeg zoeken, zullen Mij vinden. Laat niet af, eer dat je ook in je hartje gevoelt, dat de liefde van God boven alles gaat. Laat niet af, voordat je ook in je hartje gevoelt de droefheid, wanneer je het verkeerde gedaan hebt, zodat je niet kan rusten, voordat je je zonden aan de Heere beleden hebt. En dan is de Heere Jezus Christus, gisteren en heden, Dezelfde en tot in eeuwigheid.

Jongens, kan de Heere het ook van jullie zeggen: Je hebt den boze overwonnen? Ziet de gemeente het aan je leven. Kent de Heere Jezus jullie leven? Heb je den boze overwonnen? Ik weet het: de boze is sterk; de boze is machtig, de boze heeft veel te bieden. En al komt de boze als een engel des lichts, dan is hij toch te onderkennen, want de boze is altijd bezig, om je zoveel met deze wereld te doen te geven, dat je geen tijd en geen zin hebt om te denken aan God en om te leven voor God. Welnu, je bent in de beste tijd van je leven om bekeerd te worden. Als je dan vanmorgen de stem van de Heere hoort en je hebt nog nooit de strijd aangebonden met den boze, laat dan vanmorgen de kracht van Gods Woord je daartoe bewegen, dat je zegt: Heere, als U dan ernstig, als U dan dringend, als U dan zo welmenend de heerlijkheid van Uw evangelie mij voorstelt, dan wil ik niet langer in de wereld leven, dan wil ik niet langer een vriend van de wereld genaamd worden. Heere ik kom tot U, neem mijn leven, neem mijn hart, neem mijn gedachten, neem mijn handen en mijn voeten en leidt het al tot Uw dienst. Welnu, wanneer je zo aan Zijn voeten verbonden mag zijn, verbonden door het gebed, aan de God van je leven; dan zal Hij antwoorden voordat je roept. Als je nog spreekt, zal Hij horen en je verlossen.

Gij mannen en vaders, jongelingen in de gemeente, kinderkens, die de genade Gods kennen, leeft uit dit voorrecht. Ik weet, er zijn er ook onder ons nog velen die de verzekering daarvan missen, maar al mist u nu de verzekering van de vergeving van uw zonden, daarmee mist u de vergeving van uw zonden nog niet. Laat het u dan niet moedeloos maken, want een ieder die gelooft; waarachtig gelooft, heeft vergeving van zonden door het bloed van de Heere Jezus Christus. Vraag veel aan God of u de kwitantie mag zien. Als u me dan vraagt: Wat is de kwitantie? Dat is het kruis van Golgotha; dat is het geopende graf; dat is de Olijfberg daar heeft God u de kwitantie getoond, toen Hij, Die u liefgehad heeft tot in de dood, uit het graf is opgestaan, Die gestorven was om onze zonden en Die opgewekt is tot onze rechtvaardigmaking; opdat wij door dat geloof ons vrijmoedig op Hem verlaten zullen. Laat dit de kracht zijn, om de wereld en de zonden te verlaten en het smalle pad achter Jezus te bewandelen. En dan mogen we straks ingaan in de vreugde van onze Heere. Amen.

Zingen Ps 89 : 8

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.